

der så meget, som der bliver leet hånligt ad, og som bliver stemplet i Folketinget, så går et år eller to, og så er det da for resten fornuftigt nok, siger så den regering, som de samme partier støtter.

Vil det være at foretrække, at flere blev hjulpet i nabolandene, og at EU gjorde en indsats for det? Jeg tror, alle ville sige ja. Vil det være billigere? Ja. Vil man derfor på denne måde kunne få mere for de samme penge eller for den sags skyld spare? Ja.

Tilbage står så spørgsmålet, som mange har stillet: Hvordan kommer vi så fra den nuværende situation til en bedre situation? Der har man været meget interesseret i de danske udviklingsbevillinger. Svaret er naturligvis, at den meget store klump penge, vi har, er øremærket. Disse penge er beskrevet i finansloven, og dér kan man se, hvorledes man har forskellige projekter på vej i røret.

Det, man gør, hvis der er nogle ting, man vil opprioritere, er, at man så til gengæld udskyder visse andre ting, ikke til evig tid, men i en periode.

Sådan var det at fordele byggebevillinger som undervisningsminister, og sådan er det at fordele udviklingsbevillinger som udviklingsminister. Selvfølgelig kan man omprioritere, og også selv om de samlede bevillinger bliver mindre.

Så vil jeg gerne takke de ordførere, som har bemærket, at det forslag, vi drøfter, handler om EU. Det handler om en fælles indsats. Vi beder her om en debat mellem Folketing og regering om, hvad Danmark skal arbejde for i EU. Tak til hr. Melchior, fordi han bemærkede det, til fru Annette Just, fordi hun bemærkede det, og til ministeren.

Det er det, der er kernen i forslaget, men man kan jo ikke bede EU om noget, som man ikke også selv gør, og derfor de sidste fem linjer, som drejer sig om, at Danmark naturligvis selv skal gå i den retning, som vi beder andre gøre.

Med hensyn til de sikre områder vil jeg give ministeren ret i det, han sagde, at der er utallige eksempler på usikre nabolandene og på flygtningelejre, der var usikre i nabolandene. V og K fremsætter ikke forslag om, at nogen skal sendes tilbage til usikre områder. Det drejer sig om at skabe sikre områder, så flere kan blive dér og ikke flygte videre, og så man også i et vist omfang, hvis det bliver aktuelt, kan sende nogle tilbage, som kommer fra disse sikre

områder. F. eks. må Istanbul vel betragtes som et sikkert område, og hvis flygtninge kommer til Europa fra Istanbul, er det vel rimeligt, at man i EU drøfter, hvorledes man kan sørge for, at de bliver i Istanbul som et nærområde for f.eks. kurdere.

Dermed har jeg også svaret hr. Søndergaard, der var optaget af en artikel i Information, der havde ringet rundt til forskellige diplomater fra nabolandenes regeringer. Naturligvis sagde diplomaten fra Bosnien, at han syntes, der var flygtninge nok i Bosnien, og naturligvis sagde diplomaten fra Kroatien, at han syntes, der var flygtninge nok fra Kroatien.

Jeg har i øvrigt personlig ført en samtale med ambassadøren fra Kroatien, og jeg vil gerne sige, at der er grund til, at både Danmark og EU taler med store bogstaver til Kroatien, som på et tidspunkt ikke engang ville lade busser med tilbagevendende flygtninge køre igennem Kroatien. Vi skal bruge de midler, vi har, til at sikre, at så mange som muligt kan blive hjulpet i nabolandene, og det skal vi i fællesskab gøre en indsats for i EU.

Anne Baastrup (SF):

Jeg synes, hr. Bertel Haarder i højere grad skulle prøve at lytte til, hvad det er, vi som ordførere på flygtningeområdet rent faktisk ønsker. Vi ønsker at finde ud af, hvad der – set i sammenhæng med Venstres og De Konservatives generelle mål med flygtningepolitikken – er Venstres og De Konservatives hensigt med beslutningsforslaget, og så synes jeg mildt sagt, det er lidt træls, at vi får at vide, at vi håner forslagsstillerne, for vi har tværtimod via spørgsmålet forsøgt at få afklaret, hvad Venstre og De Konservative mener. Hvordan skal problemet her løses? Vil Venstre og De Konservative overholde flygtningekonventionen osv.?

Jeg kunne godt gå tilbage til den debat, vi havde om hr. Bertel Haarders forslag sidste år, hvor justitsministeren netop lagde ud med, at det her skal undersøges, og foreslog, at der blev nedsat et udvalg. Hr. Bertel Haarder valgte ikke at lytte, men hr. Bertel Haarder burde jo have sagt: Fint, det gør justitsministeren altså, og så venter vi og ser. Det var en fælles beslutning, der blev truffet på baggrund af justitsministerens udmelding om dobbeltstrafbarhedsproblemerne, så derfor synes jeg, hr. Bertel Haarder skulle være glad for denne debat i stedet for at være ked af det.